

ŠATY DĚLAJÍ ČLOVĚKA

*Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní,
oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. (Ko 3:12)*

1. čtení: Žalm 139:1-16

Základ kázání: Ko 3:9-14

Milí bratři, milé sestry,

víte, co je to Stezka Českem? Je to turistická trasa, která kopíruje hranice naší země. Dělí se na dvě části: Větev severní a jižní. V posledních měsících této stezce udělala velikou reklamu Česká televize, která s hercem Miroslavem Vladykou natáčí putování po těchto hraničních oblastech naší země. Když jsem před dvěma měsíci viděl rozhovor s týmem lidí, kteří tento pořad připravují, zajásal jsem. *To je skvělé! Oni totiž určitě budou točit i u nás!* Stezka Českem totiž vede přes Javorník.

V pondělí ráno jsem se sbalil a šel jsem na dlouhou procházku. Bahno nebahno. Když jsem se vracel přes Kopánky domů, po několikakilometrovém výšlapu, stál tam nahoře u pana Urbánka štáb České televize. Několik aut a několik lidí. Pomalu jsem se k nim blížil, špinavý od bahna až skoro po kolena. A říkám si: *Zase přijeli natáčet nějaký folklór.* Ptám se jich: *Můžu projít? Aleno, může pán projít? Ano, může.* A tak vykročím. A pak ho vidím: Mirek Vladyka, s batůžkem na zádech, usměvavý, připravený na natáčení dalšího dílu Stezka Českem. Když mě uviděl, zdálky mě zdravil jako starého známého. *Ahój.* Přece jen: Oba jsme byli sportovně oblečení. Akorát já jsem měl už po vycházce, zatímco on byl čist'oukný jako ze škatulky. Hned mi tykal. Já jemu ne, protože je starší. Podali jsme si pravici a já mu řekl, že mám radost, že u nás v Javorníku natáčí. A že jsem evangelický farář, tady dole v dědině. On na to, že je to skvělé a ať se mám dobře. *Ahój. Ahój.* Třeba nakonec budu v zabahněných kalhotách v televizi, uvidíme.

Ale víte, co mi doma došlo? Kdybych toho herce potkal v divadle, kde hraje, nešel bych za ním. Nebavil bych se s ním spontánně, od srdce. A kdyby on šel kolem javornického kostela a já bych byl v taláru, třeba po bohoslužbách, asi by na mě nekřičel už zdálky: *Ahój.* Asi by mi tak srdečně netykal. Bavili jsme se spolu proto, že jsme byli stejně oblečení a stejně naladěni. Oba výletníci, byť jeden herec a druhý farář. Spojila nás v tu chvíli láska k přírodě. A také oblečení, které jsme měli na sobě. Byť jen jeden z nás byl čistý.

Hlavní myšlenka dnešního kázání zní asi takto: Když si oblékáme nového člověka, když si oblékáme Krista, když si oblékáme milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost, pak k nám lidé mají blíž. A i kdyby k nám druzí lidé blíž neměli, my k nim blíž máme. To se týká nakonec všech lidí, se kterými a vedle kterých žijeme, pracujeme a odpočíváme. A tím spíš se to týká lidí, kteří jsou stejně oblečení jako my. Kterí oblékají Krista. Našich sourozenců ve víře. O Velikonocích jsem z tohoto místa říkal: *Naštěstí v církvi nenosíme stejnokroje. Každý z nás je jiný, a to je dobře.* Na druhou stranu: Všichni jsme ve křtu a ve víře oblékli našeho Spasitele, Pána Ježíše Krista. Všichni oblékáme milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost, což je především jeho oblečení, jeho šatník. A pokud si takové oblečení skutečně oblékáme, pak se to musí ve společenství Božího lidu kladně projevit. Pak se to musí projevit i na našich vztazích.

I. Pojdme se společně krátce zamyslet nad těmi částmi oblečení, které bychom na sebe měli stále znovu navlékat, které bychom měli s Boží pomocí nosit. Jako první mluví apoštol Pavel o **milosrdném soucitu**. Doslova o *milosrdných střevech*. Opravdu! Židé totiž věřili, že milosrdenství má svůj původ právě ve střevech. Odtamtud vychází. My raději mluvíme o srdci. O srdečném milosrdenství. O milosrdenství, které vychází z hloubi naší duše. Které není hrané, které není předstírané. Které je opravdové a skutečné. Kolikrát jen s Pánem Ježíšem hýbal soucit, když se setkal s lidmi, kteří zoufale potřebovali jeho pomoc?! A on jim skutečně pomohl. Ne proto, aby se zviditelnil. Ne proto, aby si vybudoval dobré jméno. Ale proto, aby tyto často přehlížené lidi, skryté před očima druhých, znovu pozvedl, podepřel, uzdravil, posílil. Soucit je stav duše, který se projevuje zcela prakticky a navenek. Niterný soucit, to je pěkný začátek. Ale ne cíl. Niterný soucit je jen polovina mince. Prostě: Přece nenecháš ve štychu druhého člověka, když mu můžeš pomoci. Když ho můžeš potěšit a povzbudit. Milosrdný soucit ti nedovolí, abys vůči svému bližnímu byl netečný. Soucit, ten skutečný soucit, ti nedovolí, abys jen pasivně přihlížel, když se druzí trápí.

II. Druhým kusem oblečení je **dobrota**. Víte, až v Javorníku jsem se setkal s přídavným jménem „nedobrý“. *On je nedobrý.* Nebo: *Ona je nedobrá.* Mohlo by se to říct jednodušeji: *On je zlý. Ona je hrozná. To dítě je přišerné.* Ale na druhou stranu: Právě tím by z toho hodnocení zmizel prvek naděje. Pokud je někdo *nedobrý*, pokud někdo není dobrý, může zase být dobrý.

A nemylme se: Naše lidská dobrota pramení z Boží dobroty. Bůh je dobrý k nám. To prokazuje mnoha způsoby. Před dnešním křtem jsme už o tom trochu mluvili. Bůh je štědrý a laskavý dárce, který nám daroval život a spolu s životem mnoho a mnoho dalšího dobra, což zakoušíme každý den, jsme-li vnímaví. A něco z té Boží dobroty, kterou v tisíci různých podobách přijímáme, si zaslouží přijímat i lidé kolem nás. A to právě od nás. Boží dobrota má skrze nás putovat k těm, kteří v naší blízkosti žijí. Budme k sobě navzájem štědrí. Nešetřeme zdroji. Bůh nám všeho dává v hojnosti. A to, co dává nám, nedává zřejmě jen nám. Skrze nás je štědrý i vůči druhým lidem. A to se netýká jen hmotných darů, ale právě i těch duchovních! Boží dobrota vůči nám všem se v plnosti projevila v daru Ježíše Krista a v daru Ducha svatého. Tak to říká Pavel při jiné příležitosti:

- ⁴ *Ale ukázala se **dobrota** a láska našeho Spasitele Boha: ⁵ On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu narodili k novému životu skrze Ducha svatého. ⁶ Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, ⁷ abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje.* (Tt 3:4-7)

III. Třetím kusem Božího oblečení, které bychom měli všichni nosit, je **skromnost**. Tu také zřetelně vidíme na Kristu, především když se zahledíme na jeho kříž. Jak říká Pavel ve své slavné písni:

- ⁶ *Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, ⁷ nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka ⁸ se **ponížil**, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.* (Fp 2:6-8)

Kristus se kvůli nám ponížil až na samé dno. Uskromnil se kvůli nám. Z rovnosti, kterou měl před Bohem, si nic pro sebe nenechal. Stal se člověkem, jedním z nás. Ale ani to nestačilo. Ježíš šel mnohem dál. Jakožto člověk se maximálně uskromnil. Nelpěl na klidném a spokojeném životě. Nelpěl ani na klidné smrti ve stáří. A když umíral jako zločinec, nelpěl dokonce ani na lidské spravedlnosti. Ani na své vlastní důstojnosti, o kterou ho jeho nepřátelé obrali. Jak moc se z lásky k druhým lidem umíme uskromnit my, bratři a sestry? Na čem všem dokážeme nelpět kvůli druhým lidem? V čem všem se umíme uskromnit? Skutečně skromný člověk je ten, kdo se z lásky k druhým a pro dobro druhých dokáže omezit. Ne kvůli tomu, aby se cvičil ve skromnosti. Ne proto, aby on sám duchovně rostl. Ale protože to druzí lidé potřebují.

Při psaní dnešního kázání jsem si vzpomněl na svou tetu Andělu. Byla to skromná žena. Třeba: Myslel jsem si celé své dětství, že teta nemá ráda maso. Protože si nikdy při společném obědě, když se u ní doma sešlo hned několik rodin naráz, maso nevzala. Až později jsem pochopil, že to dělá kvůli tomu, aby se dostalo na ostatní. A vůbec: Dům plný lidí. Její dům! A ne na jednu noc, ale střídavě na celé velké prázdniny. Ona se skutečně uměla uskromnit. Kvůli druhým.

IV. Ještě nám chybí dva kusy oblečení: **Pokora** a **trpělivost**. Pokoru můžeme podle Písma nazývat i tichostí. Pokora a tichost je v přímém protikladu k agresivnímu a hlasitému dožadování se vlastních práv, vlastních výhod, vlastního dobra. Často na úkor druhých. A protože se pokora do jisté míry kryje se skromností, omezím se jen na to, abych vám připomněl Kristova slova, která jste už dnes pravděpodobně někde viděli:

- ²⁸ *Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. ²⁹ Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem **tichý** a **pokorný** srdcem, a naleznete odpočinutí dušem vašim.* (Mt 11:28-29)

V. A nakonec **trpělivost**. Jak se tento kus oblečení špatně navléká! Jak se v něm obtížně chodí! Žijeme v netrpělivé době, to si připomínáme často. Všechno chceme hned. A to se promítá i do vztahů s druhými lidmi. Chtěli bychom, aby naše děti buď vůbec nevyrostly a zůstaly pořád malé a roztomilé, nebo naopak aby vyrostly hned. Hlavně ať ten proces moc dlouho netrvá. Kde má rodič vzít tolik síly a trpělivosti k dobré výchově? Chtěli bychom, aby lidé, kteří nám ublížili, buď z našeho života zmizeli úplně, nebo aby se omluvili a ze dne na den se zcela změnili. Proto někdy říkáme, že člověk se vůbec nemění. Že lidé jsou pořád takoví, jací jsou. Ale to není pravda! My se měníme. Všichni se mění. Všechno se mění. A lidé kolem nás se mění často k lepšímu, jen s nimi mějme trpělivost! Modleme se za ně a prosme Boha, aby v nich podporoval a probouzel to nejlepší. Aby se krůček po krůčku stále více přibližovali ke Kristu. Aby mu byli den ode dne podobnější. A doufejme, že oni zase budou mít trpělivost s námi. Protože i my jsme v tomto směru stále na cestě.

Milí bratři, milé sestry, ať už v běžném životě nosíme na sobě cokoli, všichni se stále znovu oblékejme do oblečení, které ze sebe náš Spasitel nikdy nesundával. Ať nás šatí sám Bůh, svým svatým Duchem! Amen.